

Признајте Косово!

Пише: Желидраг Никчевић
среда, 08 октобар 2008 15:12

Постоје на овој нашој планети државе које с времена на вријеме изгубе компас и почине крупна недјела. Није то ништа необично и дешавало се тзв. великим нацијама, њима чак понајвише, али је независној Црној Гори пошла за руком заиста ријетка ствар. Она је током само двије године постојања успјела да се обрука у најбаналнијем психолошком смислу, на државном нивоу демонстрирајући изузетан неморал.

Почело је кукавичким одрицањем од сопствене улоге у ратним збивањима. Некадашњем противнику, Хрватској, јуначки Монтенегро се овако правдао због похода на Дубровник: „Не, ми смо у ствари били заведени од нашег тадашњег суровог савезника, Србије; може се сматрати да смо били окупирани, па према томе - то нисмо ни били ми!“ Тако се, ето, Црна Гора нашла на страни безразложно нападнуте Хрватске, као колега–жртва, и то не данас, него већ почетком деведесетих! Толико лажи, лицемерја и скривања правих намјера, толико одвратног пренемагања – човјек с времена на вријеме пожели да види неки заиста искрен, доследан и недвосмислен издајнички гест.

Ево, поводом Косова и Метохије, баш згодне прилике да Црна Гора опет испредњачи у региону, и то без неког специјалног напора. Треба само да повуче потез који се логично уклапа у њену новију камелеонску каријеру, да саопшти оно што њеној наводној самосталности даје какав-такав жалосни смисао. Црногорска лажљива власт, наиме, треба што прије да призна независност Косова и Метохије!

Знам да се основна теза овог текста неће допасти многим Србима, нарочито не онима из Црне Горе. И они су у праву. Историјски, политички и морални апсурд црногорског признања Косова више је него очигледан. Понекад, међутим, нема бољег средства да се истина истјера на чистац – од самог апсурда. Аргументи и ауторитети овдје немају никакву снагу. Можемо, на примјер, цитирати само једног, прилично компетентног, тумача балканских прилика и неприлика. Његово име је Иво Андрић. Тај човјек, коме се и поред најбоље, то јест најгоре воље, не може приписати површно и брзоплето закључивање, Црну Гору је својевремено назвао квинтесенцијом косовског мистерија. У тексту „Похвала Петру II Петровићу Његошу – Трагични јунак косовске мисли“, Андрић каже: „Све што се у тим брдима рађало, долазило је на свет са рефлексом косовске крви у погледу.“

И даље: „Његош је прототип косовског борца. И као песник, и као владалац, и као човек, он је чисто оличење косовске борбе, пораза и несаломиве наде. Он је, као што је неко рекао, Јеремија Косова, а у исто време и активни, одговорни борац за скидање клетве и остварење Обилићеве мисли. Тврђено је да се реч Косово поред речи Бог најчешће помиње у Горском вијенцу. Али, нису само мисао и поезија предели за косовску традицију. Она је за Његоша живот сам. Он говори о Косову као о ма ком друго морално-политичком аргументу, као о живом и пресудном фактору колективне и личне судбине.“

Признајте Косово!

Пише: Желидраг Никчевић
среда, 08 октобар 2008 15:12

Толико од Андрића, и од Његоша. Каквим се то монструозним преокретом дошло догде? Сви су се некако навикли на атмосферу ишчекивања и тобожње неизвјесности. Забога, шта ће поводом Косова одлучити дипломатски колоси, Ђукановић, Роћен и Вујановић? Са западне стране, наравно, долазе притисци да се пожуре са признањем, из правца Србије – охрабривање да Црна Гора остане бар неутрална. А поменути мудраци, као, мјеркају и рачунају, нипошто не би да угрозе општенародни црногорски интерес.

Из редова српске, просрпске и југословенске опозиције у Црној Гори чујемо свакидашњу јадиковку: немојте журити, браћо, није ваљда баш дотле дошло, сачувајте нам бар мало образа. Умјесто досадне кукњаве, бранитељи преосталог морала црногорске власти могли би, за почетак, да одговоре на неколико сасвим једноставних питања. Има ли у Црној Гори једног јединог Србина који се у протеклих десетак година није увјерио да је Ђукановићева власт искористила сваку прилику да Србима и Србији зада најподмуклији могући ударац? Има ли неког ДПС-СДП-овца који се у том погледу колебао? Зар неко заиста мисли да ће се Ђукановић на том путу једног дана добровољно зауставити? Не, не, и не.

Па кад је тако, коме је онда потребан овај јефтини циркус око црногорског признавања или непризнавања Косова и Метохије? Шта има ту да се гата? Чег се треба плашити? Као да је Ђукановићева Црна Гора стварно неки значајан фактор у региону, па још непознаница, као да ће њена биједна одлука некоме нешто значити! Они који су до сопствене независности дошли крађом и криминалом, противно вољи огромне већине властитих држављана, сад би да одлучују о туђој државној легитимности! Што се тиче народне воље, далеко више аргумената за независност има Тачијево Косово него Црна Гора Мила Ђукановића. Тачи није покراо никакав референдум, није на гласање довлачио никакве Црногорце, него се наоружао и кренуо у крвави рат против Србије. А Србија? Црногорске егзибиције у Србији су до сада углавном прећутане, као нека врста домаће бруке, и то се донекле може разумјети. Србија је ћутала, да би Црна Гора и Црногорци боље чули себе и своје срамне говорнике. Па ипак, ред је да то ужасно лицемерје остане упамћено, зато што на Косову и Метохији вјековима живе – а данас су невинне жртве и паћеници – баш Црногорци, и зато што је највећи међу Црногорцима био чисто оличење косовске борбе, пораза и несаломиве наде. Нека буде упамћено и због данашње црногорске младости, због оних младих људи на протестима и молитвама пред храмом Христовог васкрсења у Подгорици.

Србија, дакле, мора да престане са подгријавањем глупих илузија. Борис Тадић би најпааметније учинио да јавно позове званичну Црну Гору на признавање Косова и Метохије. Други нека добро размисле, а Ђукановићева Црна Гора нека одмах призна! Да би се знало ко су и какви су јужни српски сусједи. Што би их вјештачки раздвајали? Дипломатске напоре треба уложити тамо гдје то још има неког смисла, тамо гдје постоје

Признајте Косово!

Пише: Желидраг Никчевић
среда, 08 октобар 2008 15:12

неке представе о моралу у државној политици. Према томе: слободно признајте, кукавице! Не може се вјечито лагати истина.